

Körsikud on suurimad auhinnakandidaadid

Enam kui 150-liikmeline žürii valis välja «Eesti muusikaauhindade 2014» nominendid 18 kategoorias. Võitjad selguvad 30. jaanuaril Nokia kontserdimajas toimuvall eesti muusika suurimal auhinnatseremoonial, kus jagatakse kätte tunnustused parimatele eesti muusikutele. Eesti muusikaauhindadele kandideerisid üle 170 eelmisel aastal ilmunud albumi ning üle 100 muusikavideo. Lisaks valis žürii välja ka aasta parimad laulud.

Selget favoriiti nimekirjas pole. Enim nimetati Körsikuid, kes kandideerivad aasta albumi, aasta ansambli ja aasta rahvalikku albumi ja aasta parima laulu auhinnale. PM

Nominendid

Aasta album

- Kali Brils «Say Whaat?»
- Körsikud «Sinu südames»
- Lenna «Teine»
- Leslie Da Bass «Times New Roman»
- Mari Pokinen «Maa saab taevani»

Aasta ansambel

- Facellft Deer «Facellft Deer»
- Körsikud «Heli jälgedes»
- Lenna «Teine»

Aasta debüütalbum

- Facellft Deer «Facellft Deer»
- Mikk Tammepõld «On asju, milles eksida ei saa»
- Odd Hugo «Odd Hugo»

Aasta meesartist

- Ivo Linna «Päike sõbra aknas»
- Leslie Da Bass «Times New Roman»
- Mikk Tammepõld «On asju, milles eksida ei saa»
- Aasta naisartist
- Birgit Õigemeel «Uus algus»
- Kerli «Utopia»
- Mari Pokinen «Maa saab taevani»

Aasta parim laul

- Birgit Õigemeel «Et uus saaks alguse» («Eesti laulu» versioon)
- Karl-Erik Taukar «Seitsme tuule poole»
- Körsikud «Suuda öelda ei»
- Smilers «Mojito»
- Winny Puhh «Meie cundimees üks Korsakov läks eile Lähti»

- Lisaks jagatakse aasta albumi auhindu kategooriates klassika, jazz, etno/folk, elektroonika, alternatiiv/indie, metallmuusika, rock, pop, rahvaliku, hip-hop/rap/R'n'B.
- Hinnatakse ka albumikujundusi ja muusikavideoid.

OPERETT. «Savoy ball» on kui James

Säärejook

ARVUSTUS

ALVAR LOOG
kritik

«Savoy ball»

Lavastaja ja kunstnik Mart Sander

Dirigendid: Risto Joost, Kaspar Mänd, Lauri Sirp

Osades: Janne Ševtšenko, Pirjo Püvi, René Soom, Mart Laur, Aare Saal, Hanna-Liina Vösa, Maris Lilloson, Märt Avandi, Urmas Põldma, Juuli Lill, Merle Palmiste, Tõnu Kilgas, Väino Puura, Helgi Sallo jt

Klassikalisele operetile kuulub Eesti teatriloos väärikas koht, kuid viimasel ajal valmib kõigi meie teatrite peale kokku keskeltläbi vähemalt üks selle žanri uuslavastus aasta kohta. Käimasoleval kesk-klassi maitsest valitsetud ajastul, mil väline stiil on madaldunud säästubrändide kontrollitud kiirmoeks ning inimeste personaalsel glamuuril puudub enamasti elegants, seksapiilil eneseväarikus, vaimukustes vaimsus, naudingutes joovastus ja seiklustes kergemeelsus, vajame operetti ilmselt rohkem kui kunagi varem. Eeskujuks või nii.

Samas on operett üks väheseid asju maailmas, mis on pisut paradoksaalsel kombel hea üksnes siis, kui ta on väga hea. Mingit kõneväärset sisu selle žanri teostel teadupärast ei ole, nende ainus väärtus seisneb stiili väljapeetuses. Tavalise farsis või komöödiaga võrreldes peaks operetilavastus olema justkui üks James Bondi film kõigi ülejäänud märulite suhtes.

Kuidas vastab neile kriteeriumitele Estonia teatri uus «Savoy ball»? Sama teose eelmine Estonia lavastus (1982) jäi lavale terveks kümnendiks, sünnitas oma tuules täispika mängufilmi (1985) ning kujundas sellest maailmas vähemärgitud muusikadraamast Eestis terve põlvkonna silmis opereti sünonüümi.

Muusikaline komöödia

«Savoy ball» on Mart Sanderil teine operetilavastus rahvusoperis, järg kolm hooaega tagasi esietendunud «Silvale». Ta on ühtlasi enda kanda võtnud muusika arranžeerija, libreto taasdramatiseerija ning kunstniku rolli. Arvestades Sanderi tausta laulja ning swingorkestri juhina on mõneti üllatav, et lavastuse lõpptulemuses domineerib nende rollide hulgas just dramaturgi oma.

Esietendusele eelnenud teleteintervjuus sõnastas Sander ambitsiooni pakkuda «Savoy balli» uuslavastusega publikule eelkõige «tõsiseltvõetavat komöödiat» (ETV «Ringvaade» 08.01.2014). Ma ei tea, milline on selles kontekstis tõsiseltvõetavuse kriteerium, kuid saalis istudes ennastunustavalt naljakas ei olnud. «Savoy ball» sai esietendusel publiku suu muigele küll, ent saaliraputavat naeru esines kõigest mõnel korral.

Teksti põimitud kalambuurid käsitlesid peamiselt meeste ja naiste suhteid, päevapoliitilisest satiirist oli Sander stiilselt hoidunud. Peaaegu läbi kolme vaatuse oli tal õnnestunud läbi ajada ka ilma jämekoomikata, kuni lõpustseenis mängu toodud poksija tegelaskuju mõjus lavastuse üldplaanis justkui spordikott frakki kandva inimese õlal.

y ball» on kui James Bondi film, kus tegelased on pikkadeks stseeni

ejooks on ilus, ent

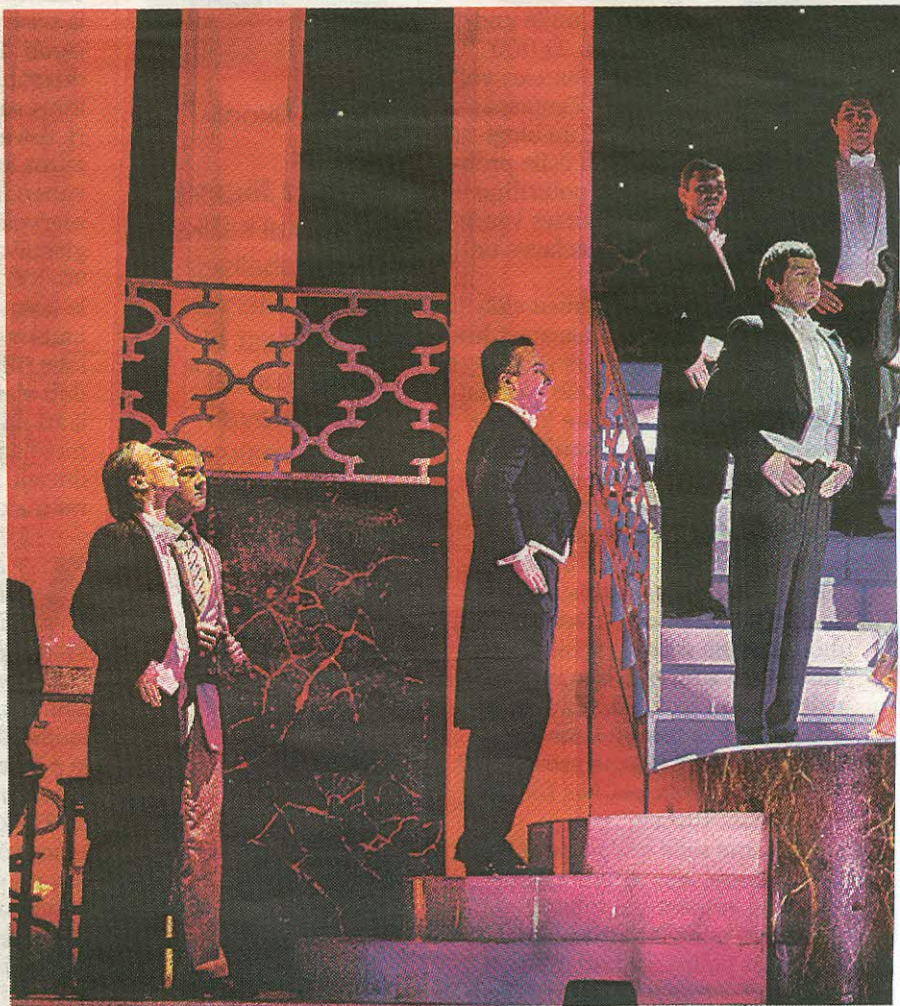
Kuidas vastab neile kriteeriumitele Estonia teatri uus «Savoy ball»? Sama teose eelmine Estonia lavastus (1982) jäi lavale terveks kümnendiks, sünnitas oma tuules täispika mängufilmi (1985) ning kujundas sellest maailmas vähemärgitud muusikadraamast Eestis terve põlvkonna silmis opereti sünonüümi.

Muusikaline komöödia

«Savoy ball» on Mart Sanderil teine operetilavastus rahvusoperis, järg kolm hooaega tagasi esietendunud «Silvale». Ta on ühtlasi enda kanda võtnud muusika arranzööri, libreto taasdramatiseerija ning kunstniku rolli. Arvestades Sanderi tausta laulja ning svingorkestri juhina on mõneti üllatav, et lavastuse lõpptulemus domineerib nende rollide hulgas just dramaturgi oma.

Esietendusele eelnenud teleteintervjuus sõnastas Sander ambitsiooni pakkuda «Savoy balli» uuslavastusega publikule eelkõige «tõsiseltvõetavat komöödiat» (ETV «Ringvaade» 08.01.2014). Ma ei tea, milline on selles kontekstis tõsiseltvõetavuse kriteerium, kuid saalis istudes ennastunustavalt naljakas ei olnud. «Savoy ball» sai esietendusel publiku suu muigele küll, ent saaliraputavat naeru esines kõigest mõnel korral.

Teksti põimitud kalambuurid käsitlesid peamiselt meeste ja naiste suhteid, päevaliitilisest satiirist oli Sander stiilselt hoidunud. Peaaegu läbi kolme vaatuse oli tal õnnestunud läbi ajada ka ilma jämekoomikata, kuni lõpustseenis mängu toodud poksija tegelaskuju mõjus lavastuse üldplaanis justkui spordikott frakki kandva inimese õlal.

Juuli Lill ladinaameerika tantsijatari Tangolitana, austajatest ümber piiratud.

Opereti puhul on ülioluline, et kõik lavastuse osad stilistilises mõttes ühte jalga käiksid. Sander on «Savoy balli» säärejooksu päris ilusti tööle saanud, kuid õige efekti andmiseks natuke liiga aeglaselt. Vähemalt esietendusel läks see operett üle lava psühholoogilise draamalavastuse tempoga, mis ko-

möödiale ei sobi, kuna nullib juba ette ära igasuguse võimaliku situatsioonikoomika.

Kompromissitu komöödia ideaalile vastas minu nägemuses täielikult kõigest üks stseen: kui teose kaks peamist koomilist tegelaskuju – Mustafa ja advokaat – ballipildis omavahel kohtusid.

Muusikadraama rütmile ei töötanud vastu mitte niivõrd draamastseenide aeglane tempo, vaid liigne pikkus. Seeläbi on «Savoy balli» uuslavastuse näol saanud klassikalisest

«Savoy ball» sai esietendusel publiku suu muigele küll, ent saaliraputavat naeru esines kõigest mõnel korral.

ts diivanile naelutatud.

natuke aeglane

FOTO: HARRI ROSPU

operetist muusikaline komöödia. Mis on žanrina publikule justkui takistusjooks sportlasele, sest muusika ja draama hakkavad sellises disproporsioonis alati üksteist segama, nende vahelt kaob orgaaniline side.

Imposantne ja ajastutruu

Eriti hull oli asi viimases vaatuses, mis muusikanumbrite vähesuse, napi koreograafia, veniva süžee, paljusõnaliste dialoogide ning piinlike lisanduste (poksija) tõttu suutis hajuta-

da suurema osa esimese kahe vaatusega saavutatud efektist.

Kui režiiis peab operetilavastus kihisema nagu šampus, siis visuaalselt peab see olema puhvi aetud ja kaunistatud nagu vahukooretort. Kunstnikuna on Sander teinud head tööd: interjöörid ja kostüümid mõjuvad imposantselt ning ajastutruult. Iseküsimus, kui võrd glamuurne tundub klassikalise opereti keskkonnana publikule 1939. aasta, mille stilistilisse konteksti Sander teose tegevuse on nihutanud.

Koreograafia (Ingmar Jõela) on maitsekas, kuid eriti eeslavale ei tiku. Muusikat ja tant-su võiks lavastuses selgelt rohkem olla, nagu ka ballistseenis massi (terviku seisukohast karjub see ühtlasi veel ühe koorinumbri järele).

Orkester pakkus Lauri Sirbi juhatusel ilusa partii. Kuna solistide hääld jõudis saali läbi helivõimenduse, said ka bigbändliku kõlaga puhkpillid oma registrid ilusti välja tuua. Peaosa-täitjad moodustasid esietendusel noorusliku ning füüsiliste ja

vokaalsete parameetrite poolest sobiva ansambli.

Janne Ševtšenko tegi näitlemist silmas pidades oma senise parima rolli (ma ei saa ainult aru, miks nii ilusale naisele alati nii stiililt kui värvilt tema näo ja jumega sobimatu parukas pähe pannakse), norida võiks pisut laulu diktsiooni kallal.

Eriti ilmnnes see duettides René Soomiga, kes sai sarnaselt Maris Lilosoniga särada peamiselt vokaalnumbrites, kuna nende tegelaskujudele polnud lavastaja meeldejäätavat rollijoonist leidnud. Juuli Lille kehastatud Tangolita kehtestas end isikupärase diktsiooni ja kehakeelega hoopis paremini, meeldejäätava väikerolli tegi Tõnu Kilgas.

Etenduse veduriks oli ootuspäraselt Mustafa tegelaskuju Märt Avandi õnnestunud esituses. Tema roll sündis eelkõige läbi kõneaktsendi (mis küll lauldes ära kipus kaduma), füüsilises pooles annaks veel juurde panna.

Õhtu suurim üllatus oli minu jaoks Estonia kauaaegne koorilaulja Jaak Jõekallas seiklusi otsiva noore advokaadina. Vokaalnumbreid Jõekaldal ei olnud, ent draamakoolitusega inimese kohta püsis ta väga hästi rollis.

Estonia uus «Savoy ball» on kui James Bondi film, milles stsenaarist ja režissöör on tegelased pikkadeks stseenideks tuppa diivanile naelutanud, lühendades ja vähendades ühtlasi vaatamängulisust (resp muusikanumbreid tant-suga). Ning seda kõike üksnes selle nimel, et lugu, millelt keegi publikus niikuinii erilist sisulist selgust ja psühholoogilist sügavust ei oota, seda siiski eviks.